

Respect pentru oameni și cărți

SARAH MACLEAN

O iubită potrivită pentru un conte

Traducere din limba engleză

Dana Purgaru

capitolul 1

Mijloacele de investigație au devenit foarte limitate, la fel și timpul. În numele unei cercetări efectuate aşa cum se cuvine, am adus unele îmbunătățiri studiului meu. Îmbunătățiri secrete serioase.

Jurnalul științific al domnișoarei Philippa Marbury,
21 martie 1831;
cu cincisprezece zile înainte de nuntă sa

Şapte ani mai târziu

Domnișoara nu era în toate mintile. Și-ar fi dat seama de acest lucru cu cinci minute mai devreme dacă n-ar fi fost pe jumătate adormit și al naibii de șocat să găsească o Tânără blondă, cu ochelari, aşezată la biroul lui, citindu-i registrul contabil. Și-ar fi dat seama cu trei minute mai devreme dacă aceasta n-ar fi anunțat, sigură pe ea, că el calculase greșit coloana F, iar uimirea provocată de îndrăzneala femeii și de admirația față de principere ei într-ale matematicii i-au întunecat judecata. Sau poate invers. Și în mod cert și-ar fi dat seama cu șaiseci de secunde mai devreme că femeia nu era în toate mintile dacă n-ar fi încercat, aproape cu disperare, să-și pună hainele în ordine. Preț de câteva clipe lungi, cămașa lui se căscase nepermis de mult, ceea ce constituise o reală distragere.

Însă se trezise la timp, închise registrul (cu calcule corecte) și fu complet (chiar dacă nu corect) îmbrăcat. Universul intrase pe făgașul normal, iar gândirea rațională se întorsese chiar înainte ca ea să explice ce anume dorea. Iar acolo, în tăcerea care urmă declarăției ei, Cross înțelese adevărul. Nu era nici o îndoială:

Lady Philippa Marbury, fiica marchizului de Needham și Dolby, cununata marchizului de Bourne, această femeie de pe culmile înaltei societăți, era furioasă.

- Îmi cer scuze, zise el impresionat de abilitatea sa de a se purta cuviincios în fața nebuniei dezlănțuite, nu cred că am auzit bine.

- O, ba eu sunt sigură că m-ați auzit perfect, spuse femeia simplu, ca și cum ar fi comentat starea vremii, iar ochii albaștri i se mișcau nervos ca la bufnițe, în spatele ochelarilor groși. Poate că v-am socat puțin, dar cred că auzul dumneavoastră este destul de bun.

Ea înaintă către el croindu-și drum printre maldărele de cărți și un bust al Medusei, pe care el intenționase să-l mute. Marginea rochiei ei albastru-deschis se frecă de corpul prelung al unuia dintre șerpi, iar foșnetul țesături pe bronz îl făcu să conștientizeze situația.

Greșit.

Nu era conștient de prezența ei. *N-avea cum să fie conștient de ea.* Era prea întuneric în camera aceea blesmată. Se îndreptă spre o candelă aflată la o oarecare distanță, în apropierea ușii. Când își ridică privirea, văzu că ea își schimbă traекторia. Se apropie și îl îngheșui cu spatele în mobilierul greoi de mahon, făcându-l să-și piardă echilibrul. Un moment, el se gândi să deschidă ușa doar ca să vadă dacă ea ar lua-o într-acolo, dacă ar ieși din birou și l-ar lăsa singur și la adăpost de ea. *La adăpost de ceea ce reprezenta ea.* Să pretindă că acea întâlnire nu avusese niciodată loc și să-și reînceapă ziua. Dădu peste un abac mare, iar zgomotul produs de abanos îl trezi la realitate. Se opri. Ea continuă să meargă.

Era unul dintre cei mai influenți oameni din regat, coproprietar al celui mai notoriu cazinou din Londra, cu cel puțin douăzeci și cinci de centimetri mai înalt decât ea și destul de fioros când voia. Iar ea nu era nici genul de femeie pe care el ar fi observat-o, nici genul care s-ar fi așteptat să fie observată de el. Si în mod cert nu era genul care să-l tulbere.

„Vino-ți în fire, omule.“

- Stați.

Ea se opri, iar cuvântul acela pluti în aer, brut și defensiv. Lui nu-i plăcea. Nu-i plăcea ce spunea sunetul acela strangulat despre felul în care acea creatură ciudată îl tulburase brusc. Dar, slavă Domnului, ea nu observase nimic din acele lucruri. În schimb, își lăsa capul într-o parte, aşa cum ar fi făcut un cățeluș, curios și nerăbdător, iar el rezistă tentației de a-i adresa o privire lungă.

N-aveai ce vedea la ea.

În mod cert. El, unul, sigur n-avea.

- Să repet? întrebă ea când văzu că el nu mai spune nimic.

El nu răspunse. Repetiția nu era necesară. Cererea formulată de Lady Philippa Marbury era adânc întipărită în memoria lui. Totuși, ea ridică mâna, își împinge ochelarii pe nas și trase adânc aer în piept.

- Vreau să mă compromiți.

Cuvintele fură la fel de simple și de hotărâte și atunci când le rostise prima oară, fără nici o urmă de neliniște.

Că mă compromiți. El observă cu atenție felul în care buzele ei conturără silabele, mângâiară consoanele și zăboviră asupra vocalelor, transformând experiența ascultării unui cuvânt în ceva uimitor de înrudit cu înțelesul lui. Se făcuse foarte cald în biroul lui.

- Dumneata ești nebună.

Ea se opri, evident uluită de declarația lui. Bine. Era timpul ca și altcineva în afară de el să fie surprins de evenimentele din acea zi. Într-un final, ea clătină din cap.

- Nu cred.

- Ar trebui să te gândești serios la posibilitatea asta, spuse el în timp ce trecu pe lângă ea, mărind spațiul dintre ei - o sarcină dificilă îninând cont de aglomeratia din birou. Căci nu văd nici o explicație rațională pentru care ai alege să vii neînsorită la „cel mai notoriu cazinou din Londra“ și să ceri să te compromiți.

- De parcă să vin cu o însوțitoare ar fi fost foarte rational, sublinie ea. Ar fi făcut tot acest scenariu imposibil.

- Exact, spuse el și făcu un pas mare peste un teanc de ziare, ignorând parfumul de pânză curată și razele de soare care se vălătuceau în jurul ei. Si în jurul lui.

- Să vin cu o însoțitoare în „cel mai notoriu cazonou“ ar fi fost un lucru și mai nebunesc, nu credeți? zise ea și își trecu un deget peste abacul masiv. Ce frumos este. Îl folosiți des?

Atenția îi fu distrasă de jocul degetelor ei lungi și albe pe piesele rotunde și negre, de faptul că vârful arătătorului ei era înclinat ușor spre dreapta. Imperfect. De ce purta mănuși? Era oare ceva normal la femeia aceea?

- Nu.

Ea se întoarse încet spre el, iar în ochii ei albaștri se cîtea curiozitatea.

- Nu, nu folosiți abacul? Sau nu, nu credeți că dacă aș fi venit împreună cu o însoțitoare ar fi fost un lucru și mai nebunesc?

- Ambele. Abacul este complicat...

Ea mută un disc mare dintr-o parte în celalătă a ramei.

- Vă puteți descurca mai repede fără el?

- Exact.

- Acest lucru e valabil și pentru însoțitoare, zise ea serioasă. Sunt mult mai productivă fără ele.

- Eu te găsesc mai periculoasă fără ele.

- Mă considerați un pericol, domnule Cross?

- Cross. Fără „domnule“. Si da. Cred că ești un pericol.

Ea nu păru afectată.

- Pentru dumneavoastră?

Părea chiar încântată.

- În cea mai mare parte pentru dumneata, dar în cazul în care cumnatul dumitale află că ești aici, cred că o să fii un pericol și pentru mine.

Deși erau vechi prieteni și parteneri de afaceri, Bourne s-ar fi supărat foarte tare dacă Lady Philippa ar fi fost descoperită acolo. Ea păru să accepte explicația.

- Bine, atunci o să spun repede.

- Aș prefera să pleci repede.

Ea clătină din cap și ridică tonul îndeajuns încât să-i atragă atenția lui. Asupra ei.

- O, nu. Mă tem că nu pot face asta. Vedeți, eu am un plan foarte clar în minte și am nevoie de ajutor.

El ajunsese la birou. Din fericire. Se așeză pe scaunul care scărțăia, deschise registrul contabil și se prefaçu a se uita peste cifrele de acolo, ignorând faptul că prezența ei începoșa cifrele și le transforma în linii gri, neinteligibile.

- Mă tem, Lady Philippa, că planul dumitale nu face parte din planurile mele. Ai venit până aici degeaba, spuse el apoi își ridică privirea. Apropo, cum ai venit aici?

Privirea ei hotărâtă deveni puțin șovăielnică.

- Cred că în modul normal.

- După cum am stabilit deja, modul normal implică o însoțitoare. Si în nici un caz un cazonou.

- Am mers pe jos.

Ezită din nou.

- Ai mers pe jos.

- Da.

- Singură. Ziua în amiaza mare. În tonul ei apăru o notă defensivă.

- Ai străbătut Londra...

- Nu de prea departe. Casa noastră e...

- La aproape un kilometru mai sus pe Tamisa.

- O spuneți de parcă ar fi în Scoția.

- Ai străbătut Londra ziua în amiaza mare, până la Îngerul Căzut, unde presupun că ai bătut și ai așteptat să îi se deschidă.

Ea își mușcă buzele ușor. El refuză să se lase distras de gest.

- Da.

- Pe o stradă publică.
- În Mayfair.

ReIgnoră afectarea din glasul ei.

- O stradă publică pe care se află cele mai exclusiviste cluburi londoneze, zise el și făcu o pauză. Ai fost văzută?

- N-ăs putea spune.

Nebună.

- Presupun că știi că femeile nu fac aşa ceva?

O cută mică apără între sprâncenele ei.

- E o regulă prostească, nu credeți? Sexul feminin a avut acces la locomoția bipedă încă de pe vremea... ei bine, de pe vremea... Evei.

Cross cunoscuse multe femei la viața lui. Se bucurase de compania lor, de conversațiile și de curiozitatea lor. Dar nu întâlnise niciodată vreuna atât de ciudată ca cea din față lui.

- Chiar și aşa, suntem în 1831. În zilele noastre, femeile ca dumneata folosesc trăsuri. Și nu frecventează cazinouri.

Ea zâmbi.

- Ei bine, nu chiar ca mine, pentru că eu am mers pe jos, și iată-mă. Într-un cazinou.

- Cine ți-a dat voie înăuntru?

- Un bărbat. A părut foarte dormic să facă asta când m-am prezentat.

- Fără îndoială. Bourne l-ar distrugе cu placere dacă reputația dumitale ar avea de suferit în vreun fel.

Ea chibzui la acele cuvinte.

- Nu m-am gândit la asta. Așa e, n-am avut niciodată un protector.

El ar fi putut-o proteja.

De unde îi venise gândul asta? Nu conta.

- Lady Philippa, mi se pare că dumneata ai nevoie de o armată de protectori, zise el și își întoarse atenția spre registrul contabil. Din păcate, n-am nici timpul și nici cheful de a mă înrola. Cred că găsești drumul spre ieșire.

Fără să-i bage în seamă vorbele, ea înaintă spre el. El își ridică privirea, surprins. De obicei, oamenii nu îl ignorau.

- O, chiar nu e nevoie să mă luati cu „Lady Philippa”. Trecând peste motivul pentru care sunt aici. Vă rog, sunteți-mi Pippa.

Pippa. I se potrivea. Mai mult decât versiunea întreagă, mai extravagantă. Dar el nu avea nici o intenție să-i spună astfel. Nu avea nici o intenție să-i spună în vreun fel.

- Lady Philippa...

Accentuase dinadins numele.

- ... e timpul să pleci.

Ea mai făcu un pas spre el și își puse o mână pe globul mare dintr-un ungher al biroului lui. Privirea lui coborî spre locul în care palma ei întinsă sufoca regatul Marii Britanii și rezistă tentației de a extrage semnificația cosmică din acel gest.

- Mă tem că nu pot pleca, domnule Cross. Am nevoie de...

El nu credea că mai putea suporta ca ea să mai spună o dată.

- Să te compromiți. Da. Ai spus foarte clar care este țelul tău. La fel și eu, cred, mi-am exprimat clar refuzul.

- Dar... nu puteți refuza.

El își îndreptă din nou atenția asupra registrului contabil.

- Ba mă tem că da.

Lady Philippa nu răspunse, dar el observă cu coada ochiului degetele ei... acele degete ciudate, nepotrivite care se plimbau pe marginea biroului său din abanos. Aștepta ca ele să se opreasă. Să stea pe loc. Să dispară.

Când își ridică privirea, ea se uita în jos la el, cu ochii ei albaștri, enormi, în spatele lentilelor rotunde ale ochelarilor, de parcă ar fi fost în stare să aștepte o viață întreagă ca el să-o privească.

- V-am ales pe dumneavoastră, domnule Cross. Chiar cu mare atenție. Am un plan specific, foarte clar și care

nu suportă amânare. Și am nevoie de un cercetător asociat. Dumneavastră sunteți acela.

Res Un cercetător asociat? i cărti

Nu-i păsa. Deloc.

- Ce fel de cercetare?

La dracu'.

Mâinile ei se împreună strâns.

- Domnule, sunteți faimos.

Cuvintele îi provocară un fior.

- Toată lumea vorbește despre dumneavastră. Se spune că sunteți expert în aspectele critice ale ruinării.

El scrâșni din dinți, disprețuindu-i cuvintele, și mimă dezinteresul.

- Da?

Lady Philippa încuviință din cap veselă și bătu ușor cu degetul în diverse obiecte, la fel de repede pe cât vorbea.

- Chiar aşa. Jocuri de noroc, băutură, pugilism și... Glasul i se curmă.

- Sí...

Obrajii îi deveniră purpurii, iar el își dorea ca ea să se gândească la urmăre. Să-și dea seama de absurditate. Să opreasă acea nebunie.

- Sí....?

Lady Philippa își îndreptă spatele. El ar fi pus pariu pe toată avereia lui că ea nu avea să-i răspundă. Ar fi pierdut.

- Sí copulație.

Cuvintele fură rostite încet, iar ea răsuflase ușurată, de parcă ar fi dezvăluit în sfârșit pentru ce venise. Ceea ce nu era cu puțință. Sigur el înțelesese greșit. Sigur trupul lui răspunde greșit. Înainte să apuce să-o roage să repeste, ea trase din nou aer în piept și continuă:

- Este doar unul dintre lucrurile la care se spune că vă prîncepeți cel mai bine. Sí, sincer, este chiar partea de care am nevoie.

Numai experiența căpătată în urma anilor petrecuți la masa de joc, în compania celor mai mari cartofori din

Europa, îl ajută pe Cross să nu-și trădeze şocul. Îi aruncă o privire lungă. Nu arăta ca o nebună. De fapt, arăta destul de banal - părul era de un blond spălăcit, ochii de un albastru spălăcit, era puțin mai înaltă decât alte femei, dar nu într-atât de înaltă încât să atragă atenția asupra ei, îmbrăcată într-o rochie banală, care dezvăluia o suprafață banală de piele dezgolită.

Nu, nimic nu ar fi putut sugera că Lady Philippa Marbury, fiica unuia dintre cei mai puternici și influenți oameni din regat, era altceva decât o Tânără perfect obișnuită. Asta, până să deschidă gura și să rostească lucruri precum „locomoție bipedă“. Sí, „copulație“.

Ea oftă.

- Să știți că îngreunați lucrurile.

- Îmi cer scuze, rosti el cu glas șovăielnic, neștiind exact ce ar trebui să spună.

Lady Philippa se încruntă ușor în spatele ochelarilor.

- Mă tem că nu cred în scuzele dumneavoastră, domnule Cross. Dacă mă iau după bârfele de salon - și vă asigur că circulă destule -, sunteți un desfrânat în toată regula.

Dumnezeu să-l apere de femei și de limbile lor ascuțite.

- N-ar trebui să crezi tot ce auzi prin saloanele doamnelor.

- De obicei nu cred, dar când cineva aude atât de multe lucruri despre un domn, anume aşa cum am auzit eu despre dumneavastră... tinde să creadă că este un sămbure de adevăr în acele bârfe. Nu iese fum, fără foc.

- Nu-mi pot închipui ce-ai auzit.

Era o minciună. Desigur că știa prea bine.

Ea făcu un gest din mâna.

- Mă rog, o parte dintre ele sunt prostii. De exemplu, se spune că puteți dezbrăca o femeie fără să vă folosiți de mâini.

- Așa se spune?

Ea zâmbi.

- O prostie, știu. Sigur că eu nu cred asta.
 - De ce nu?

În absență forței fizice, un obiect static rămâne static, explică ea.

El nu putu rezista tentației de a intra în dezbatere.

- Hainele femeilor sunt obiectele statice în acest scenariu?

- Da. Iar forța fizică necesară să mute respectivele obiecte e reprezentată de mâinile dumneavoastră.

Oare ea avea idee ce imagine evoca printr-o astfel de descriere precisă, științifică? Probabil că nu.

- Mi s-a spus că sunt foarte talentate.

Ea clipi.

- După cum v-am spus, aşa am auzit și eu. Dar vă asigur, domnule, nu sfidează legile fizicii.

O, cât ar fi vrut să-i demonstreze faptul că se însela. Dar ea trecuse deja mai departe.

- Oricum, că e vorba de sora menajeriei, prietena verișoarei, verișoara prietenei sau menajera verișoarei... femeile vorbesc, domnule Cross. Iar dumneavoastră atî face bine să ștîti că nu se rușinează să intre în detaliu. Despre dumneavoastră.

El ridică din sprânceană.

- Ce fel de detalii?

Ea ezită și roși din nou. El rezistă cu greu fiorului de placere care îl străbătu când observă frumoasa tentă trandafirie din obrajii ei. Există oare ceva mai ispititor decât o femeie care roșea la gânduri scandaluoase?

- Am înțeles că sunteți genul de bărbat care cunoaște foarte bine... mecanismele... actului cu pricina.

Vorbea pe un ton cât se poate de normal. Ca și cum ar fi discutat despre vreme. Nu avea nici cea mai vagă idee ce facea. Că se juca cu focul. Dar avea, în schimb, curaj – genul acela de curaj care le băga în bucluc pe femeile cinstite. Iar el știa prea bine că nu putea lăua parte la aşa ceva.

Își sprijini mâinile pe birou, se ridică și, pentru prima oară în acea după-amiază, spuse adevarul:

- Mă tem că ai auzit greșit, Lady Philippa. Și e timpul să pleci. O să-ți fac un bine și n-o să-i spun cununatului dumitale că ai fost aici. De fapt, o să uit cu desăvârșire că ai fost aici.

Ea rămase încremenită vreme îndelungată, iar el își dădu seama că imobilitatea aceea nu-i stătea deloc în fire. Femeia nu stătuse locului de când el se trezise în zgomotul ușor al degetelor ei care frunzăreau paginile registrului contabil. Faptul că în acel moment stătea nemîșcată îl enerva; încercă să se pregătească pentru ce urma, pentru o apărare logică, un schimb ciudat de cuvinte care l-ar fi tentat mai mult decât era dispus să recunoască.

- Cred că-ți va fi ușor să mă uiți.

În tonul ei nu era nimic ce-ar fi sugerat că se aştepta la un compliment sau la un refuz. Nimic din ce s-ar fi aşteptat de la alte femei. Începea să-și dea seama că Lady Philippa Marbury nu era deloc precum alte femei. Și era dispus să garanteze că avea să-i fie cu neputință să uite.

- Dar mă tem că nu pot permite aşa ceva, continuă ea, iar tonul ei vădea clar frustrarea în timp ce el avea impresia că ea vorbea mai mult pentru sine decât să se adreseze lui.

- Am o mulțime de întrebări și n-are cine să răspundă la ele. Și nu am decât paisprezece zile ca să învăț.

- Ce se întâmplă peste paisprezece zile?

Fără să fie. Ce-i păsa lui? N-ar fi trebuit să-o întrebe. Surprinderea apărută odată cu întrebarea, iar el avu senzația că ea uitase de el. Își înclină din nou capul și se încruntă de parcă întrebarea lui ar fi fost ridicolă. Și chiar era.

- Mă căsătoresc.

El știa acest lucru. De două sezoane, Lady Philippa era curtată asiduu de lordul Castleton, un Tânăr dandy cu prea puțină minte pe umeri. Dar Cross uitase de viitorul ei soț în clipa în care ea se înfințase acolo, îndrăzneață, strălucitoare și deloc bizară.